

อาณาจักรอยุธยาพระพุทธรูป หายจากโรคอัมพาตได้

อ่อนจันทร์ พิษยสวัสดิ์

R6007

บทนำ

ดิฉันขออนุญาตเรียกท่านว่าหลวงพ่อนะคะ ดิฉันรู้จักหลวงพ่อนานพอสมควรจากเรื่อง “สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม” ของ “สุทัตศา อ่อนค้อม”

อ่านติดตามเรื่องนี้มาตลอดก็ไม่ทราบว่าเป็นใคร ชอบอ่านและเกิดศรัทธาในหลวงพ่อยกจะมาราบสนทนาปัญหาธรรม และวิธีแก้ปัญหา

ดิฉันได้ปฏิบัติตาม สวดพุทธรูปทำอายุ สวดพาหุงมหากาฯ ให้ได้ตามหลวงพ่อบอกในหนังสือ

แล้วก็นับลมหายใจเข้าออก พองหนอ ยุบหนอ เท่านั้นรู้สึกว่ามีคนหนึ่งเป็นอัมพาตไปไหนมาไหนไม่ได้ ต้องนอนอยู่กับที่หลายปี อัจฉริยะปัสสาวะไม่รู้รู้สึก รู้สึกหมดหวัง หมดอาลัยตายอยาก อยากจะตายทำเดี๋ยว

ดิฉันก็ไปเยี่ยมพร้อมสามี ได้แนะนำให้สวดพุทธรูป ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากาฯ นำหนังสือของหลวงพ่อบอกไปให้และให้สวดพุทธรูปทำอายุ ให้ฝึกสมาธิ ดูลมหายใจเข้าออกที่ท้อง พองหนอ ยุบหนอ เพื่อไม่ให้จิตฟุ้งซ่าน

ลูกก็ทำตาม ไหน ๆ จะตายแล้วก็มาทำกรรมฐาน จนเดี๋ยวนี้หนึ่งได้ จับไม้เดินได้ เดินไปไหนก็ได้ แข็งแรง ขาหายลีบ

บันทึกของหลวงพ่อบอก

นี่คือพยานที่เป็นจดหมาย เพียงแต่สวดพุทธรูป ธรรมคุณ สังฆคุณ และหายใจยาว ๆ พองหนอ ยุบหนอ อัมพาตยังหายได้

มะเร็งก็หายได้ ทำให้มันจริง ตายให้ตาย คนที่เป็นโรคภัยไข้เจ็บทำใจแข็งไว้ กำหนดจิตให้เข้มแข็ง ๔๐ เปอร์เซนต์ หายได้

ดูซิเป็นอัมพาตมา ๓-๔ ปีแล้ว ทำไม่เดินได้ เดี่ยวนี้เดินสักเท่าไรก็ได้เลย พวกฮือฮากันใหญ่

คนที่แนะนำคือ **ครูอ่อนจันทร์ และครูสมพร พิสัยสวัสดิ์** โรงเรียนสระใครนครินทร์ ตำบลสระใคร อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ๔๓๐๐๐

พองหนอง ยวบหนอง ได้ประโยชน์อะไร หายใจเข้าออก ตั้งสติไว้ หายจากโรคได้ **ก่อนจะหายนี่มันจะปวดจำไว้** ปวดนี้หายโรคนะ

ถ้าปวดแล้วเลิกเลยไม่หายโรค ปวดหนองเลิกเลย โรคไม่หาย ปวดให้ตาย ก็กำหนดตั้งสติไว้

คนไม่ปวดหยิกไม่เจ็บ ไม่มีทางหาย พอกำหนดจิตเข้าไปปวดเลย ปวดหนอง ปวดหนอง อื้อ กระตุกแล้ว โอ๊ยปวดหนอง ร้องให้คืนยืนรุ่ง เอาให้ตาย เดินได้เลย

ถ้ามันไม่ปวดเดินไม่ได้นะ จำไว้นะ บางทีพวกกรรมฐานปวดหนอง เลิกเลย รับรองไม่หายหรอก

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

เจริญพระพุทธคุณหายจากโรคอัมพาต

นายพั๊ด แสงจันทร์ ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่ ๑๐๙ หมู่ที่ ๙ บ้านเอราวัณ (เพิงแยกออกจากบ้านคอกช้าง) ตำบลคอกช้าง อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ขณะนี้มีอายุ ๗๑ ปี (เกิด พ.ศ. ๒๔๖๓ วันพฤหัสบดี เดือนเมษายน ปีระกา) อาการแรกเริ่มก่อนที่เขาจะป่วยถึงกับเป็นอัมพาตนั้น เขาเป็นคนที่มีความสุขแข็งแรง ไม่ค่อยเจ็บไข้ได้ป่วย จนกระทั่งมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒ เดือนกุมภาพันธ์ เขาได้ไปถวายภัตตาหารเช้าแด่พระภิกษุสามเณรที่วัดนิเวศน์คชสาร ซึ่งเป็นวัดประจำหมู่บ้านเหมือนเช่นเคยปฏิบัติมาทุกวัน หลังจากเสร็จพิธีเรียบร้อย รับผิดชอบเสร็จแล้วจะกลับบ้าน เดินลงบันไดศาลาการเปรียญมา ซึ่งบันไดก็ไม่สูงแต่อย่างใด พอเท้าทั้ง ๒ ข้างก้าวลงถึงพื้นดินก็เกิดอาการชัတ်หัวเข่าอย่างแรง ก้าวขาไม่ออก ทรงตัวไม่ได้ เซลล์กล้ามเนื้อทั้ง ๒ ข้างกำบังไม่ขึ้น ซึ่งเขาไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อนเลย พวกคนงานที่กำลังทำงานก่อสร้างโบสถ์ของวัดอยู่เห็นดังนั้น พวกเขาก็มาช่วยกันพยุงให้ลุกขึ้น และประคองพาไปส่งถึงบ้าน

วันรุ่งขึ้น ญาติก็พาไปตรวจร่างกายที่คลินิกหมอแผนปัจจุบันที่มีชื่อเสียงในจังหวัดอุดรธานี หมอฉีดยาให้เข็มหนึ่ง อาการชัတ်หัวเข่าข้างซ้ายก็หายไป อยู่ต่อมาก็เกิดอาการชัတ်หัวเข่าข้างขวา ข้างขวา ไปหาหมอ หมอก็ฉีดยาและให้ยามารับประทาน อาการก็เป็น ๆ หาย ๆ อยู่อย่างนั้นเรื่อยมาและเปลี่ยนมาเป็นปวดหลัง ปวดตึงท้ายทอย ปวดต้นแขนทั้ง ๒ ข้างอาการปวดเหล่านี้รุนแรงมาก เขาไปตรวจรับการรักษาที่คลินิกและโรงพยาบาลหลายแห่ง หมอก็รักษา

ด้วยวิถีกายภาพบำบัดและอายุรกรรม อาการก็ไม่หาย หมอวินิจฉัยว่า “ลุงเป็นโรคกระดูกงอกทับเส้นประสาท” บางหมอก็ว่า “ลุงเป็นโรคข้อเสื่อม”

จนกระทั่งถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๓๓ หลังจากไปห้องน้ำเสร็จแล้ว เขาจะกลับมายังที่นอนก็เกิดพลาดหกล้มหงายหลัง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาขาทั้ง ๒ ข้างของเขาหมดสภาพ ยกไม่ขึ้นเลย หยิกก็ไม่รู้สึกเจ็บ เขาอยู่ในสภาพเป็นอัมพาตครึ่งท่อน คือตั้งแต่บั้นเอวลงไปถึงปลายเท้าทั้ง ๒ ข้างไม่มีความรู้สึก กระดิกนิ้วก็ไม่ได้ ตัวเขาเองก็หมดอาลัยตายอยากในชีวิต ลูกหลานก็ได้พาไปรับการรักษาจากหมอที่โรงพยาบาลบ้าง คลินิกบ้างตามลำดับ

ครั้งหลังสุดเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๓๔ ลุง ๆ ทนดูสภาพทุกข์เวทนาของพ่อไม่ไหว จึงได้เหมารถยนต์พาเขาไปตรวจเช็คร่างกายอีกครั้งที่โรงพยาบาลทหาร ค่ายประจักษ์ อุดรธานี คุณหมอก็เคยรักษาใช้ให้เขาเป็นประจำ ได้ตรวจเช็คร่างกายอย่างละเอียดแล้ว “เส้นประสาทสันหลังทั้ง ๒ เส้นของลุงตายเสียแล้ว” หมอบอก พร้อมกันนั้นหมอกคนดังกล่าวก็ได้บอกให้ไปรับบริการทำศัลยกรรมแก้ไขเส้นประสาทที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น และมอบใบวินิจฉัยโรคให้เขาถือไปด้วย หมอบอกว่าเขาไม่มีทางจะช่วย แต่พวกญาติ ๆ ปรีกษาหารือกันแล้วตกลงกันไม่ไป เพราะกลัวว่าเมื่อผ่าตัดแล้วพ่อจะเป็นอันตราย ไม่หาย จึงมากลับมาอยู่บ้านเฉย ๆ

ในเมื่อทราบว่าจะตัวเองจะเป็นคนพิการตลอดชีวิต อยู่ในสภาพที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ อย่างนั้น นายพัด แสงจันทร์ ก็ทอดอาลัยในชีวิต อยากให้มันตายเสียให้รู้แล้วรู้รอดไป อาการจึงทรุดลงเรื่อย ๆ ขำวปลาอาหารก็เบื่อทานไม่ได้ เมื่อหมดกำลังใจ กำลังกายก็เสื่อมถอยอย่างรวดเร็ว แต่ก่อนแต่ไรมาเขาเป็นคนพูดเสียงดังฟังชัด แต่เวลานี้ เสียงพูดของเขาแหบพร่า เสียงแทบไม่พ่นริมฝีปาก ญาติพี่น้องบ้านใกล้บ้านไกลที่ไปเยี่ยมไข้เขากลับมาบ้านแล้ว ต่างก็มาเล่าลือกันว่า “ลุงพัดคงอยู่ได้อีกไม่เกินครึ่งเดือน” เพราะเขาทั้งขำวทั้งน้ำมาหลายวันแล้ว พุดก็ไม่พูด

ข้าพเจ้าทั้งสองคน เมื่อได้ทราบข่าวดังนั้น ในฐานะที่เขาเป็นคนคุ้นเคยกัน และเป็นญาติห่าง ๆ คนหนึ่งของข้าพเจ้า เขาเป็นคนธรรมะธัมโม เข้าวัดปฏิบัติดี มีศีลธรรม ทำให้เกิดความเศร้าใจเป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าจึงชวนภรรยา คือนางอ่อนจันทร์ พิสมัยสวัสดิ์ ไปเยี่ยมเขาที่บ้าน เมื่อกลางเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๔

เมื่อข้าพเจ้าไปถึงบ้านเขา พบกำลังนอนชมอยู่บนเตียงนอน ตะแคงขวาหันหน้าเข้าฝา จึงร้องทักไป เขาจึงผินหน้ามาหาและพูดคุยด้วยเสียงที่แหบพร่า บางคำก็ได้ยิน บางคำก็ไม่ได้

ยีน เมื่อพูดคุยสนทนากันได้สักระยะหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงถามถึงเรื่องที่มีคนเขานำไปเล่ากันว่าอยากฆ่าตัวตาย น้อยอกน้อยใจในโชควาสนาชาตาของตัว ที่ในชาตินี้ทำแต่กรรมดี ไม่เคยประกอบกรรมทำชั่ว แต่กรรมบันดาลให้ต้องมาเป็นแบบนี้จริงหรือ เขาก็ตอบรับ และบอกว่าเคยอ่อนวอนให้ลูกหลานเอามีดมาให้ อ้างว่าจะเอามาไว้ตัดเล็บมือเล็บเท้า ลูกหลานเขารู้ทันจึงนำมิดพร้าวและเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่พอจะใช้เป็นอุปกรณ์ในการกระทำอัตวินิบาตได้ไปเก็บซุกซ่อนให้ไกลมือเขา

ข้าพเจ้าทั้งสองได้ให้ข้อคิดเตือนสติเขาหลายอย่างหลายเรื่อง โดยย่ำว่าอัตวินิบาตกรรมเป็นกรรมหนัก ขอให้เขาเชื่อในเรื่องของ กรรม บาป บุญ คุณ และโทษ ตามหลักพระธรรมคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่าได้หวั่นไหวคลอนแคลนในเรื่องเหล่านี้ เพราะกรรมบาปบุญ คุณโทษนี้เป็นสิ่งที่มีจริง ดังที่ตัวเขาเองก็ได้รู้ได้เรียนมาแล้วในอดีต ในสมัยที่ได้บรรพชาเป็นสามเณร และได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุมาแล้ว ขอให้ถือเสียว่าที่ต้องเป็นแบบนี้ คงเป็นเพราะกรรมเก่าในอดีตชาติได้เคยไปทำให้ผู้อื่นเขาพิการถึงเอาลากเป็นอัมพาตครั้งก่อนอย่างที่เขากำลังเป็นอยู่ในขณะนี้แน่นอน ในชาตินี้เขาจึงเป็นเช่นนี้เพื่อชดใช้กรรมเวรตามกฎแห่งกรรม จะประสาอะไรกับปฤชชนคนธรรมดาอย่างเราอย่างเขาที่ต้องชดใช้เวรกรรม

แม้แต่พระอัครมหาสาวกผู้เลิศด้วยฤทธิ์ด้วยเดชอย่างพระมหาโมคคัลลาน์ ท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว ยังต้องเสวยกรรมชั่วที่ท่านเคยกระทำไว้ในอดีตชาติ เพราะหลงเชื่อในคำยุยงของภรรยา...ในชาตินี้ ท่านจึงถูกพวกโจร ๕๐๐ ทูบจนร่างกายแหลกเหลวไม่มีชิ้นดี ซึ่งเรื่องนี้เขาเองก็เคยได้ยินได้ฟังมาแล้ว จึงควรปลงชะว่าที่เราเป็นอย่างนี้ไม่ใช่อะไร เพราะกรรมเก่าของเราเอง ให้นำอมรับอย่างหน้าชื่นตาบาน อย่าโศกเศร้าเสียใจให้ถือเสียว่าเป็นที่เขาทิเรา จะได้แล้ว ๆ กันไป หมดยุทธกรรมหมดเวรกันไป

นอกจากนั้น ข้าพเจ้าทั้งสองได้แนะนำเขาให้ลองทำตามคำสอนของพระเดชพระคุณท่านหลวงพ่อเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี คือถ้าใครเกิดทุกข์ร้อนเรื่องอะไรก็ตาม ให้สวดบทสรรเสริญพุทธคุณเท่าอายุของผู้นั้นบวคหนึ่ง แล้วแผ่เมตตาให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ทุกอย่างก็จะดีขึ้นเพราะข้าพเจ้าทั้งสองได้อ่านพบเรื่องนี้ในนิตยสารกุลสตรี ในนวนิยายอิงเรื่องจริงที่มีชื่อว่า “สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม” ของผู้เขียนคนหนึ่งที่ใช้นามปากกาว่า “สุทิสสา อ่อนค้อม” โดยให้ลูกสาวของนายพัด แสงจันทร์ เหลาก้านใบมะพร้าวมาให้ ๗๒ อัน บอกให้เขานอนทำ คือนอนสวดพุทธคุณ เพราะนั่งไม่ได้ เนื่องจากสภาพร่างกายของเขาทรุดโทรมมาก รู้สึกเขามีความสนใจและกระตือรือร้นในเรื่องนี้มาก ได้ซักถามข้อข้องใจสงสัยต่าง ๆ ในวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องนี้จนหายข้องใจ

ข้าพเจ้าย้ำว่า การปฏิบัติแบบนี้ ถ้าไม่หายเพราะตัวเราถึงกาลอายุขัยแล้ว ด้วย อาหิสงส์ที่ได้เจริญพระพุทธคุณเป็นอารมณ์อยู่เหนือหิตย์ก็จะได้ไปสู่สุคติภพ จะไม่ตกไปสู่ อบายภูมิต่างแน่นอน ถ้ายังไม่ถึงกาลอายุขัยก็จะหายวันหายคืน ด้วยแรงศรัทธาที่มีต่อ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพุทธศาสนา หลังจากที่ข้าพเจ้าทั้งสองได้แนะนำปลุกเร้าให้เขารื่นเรึงในธรรมแล้วก็ลากลับ ตั้งแต่คืนวันที่ได้รับคำแนะนำจากข้าพเจ้าทั้งสองเป็นต้นมา เขาก็ได้ สวดพุทธคุณครบอายุบวกรหนึ่งทั้งกลางวันและกลางคืนในเวลาที่ว่างจากภาระอย่างอื่นแล้ว ด้วย แรงศรัทธาและความเชื่อมั่น วันและคืนละหลาย ๆ ครั้งแล้วแต่โอกาสเหมาะ

หลังจากปฏิบัติอย่างนั้นอยู่ต่อมาประมาณ ๒๐ วัน เช้าวันหนึ่งพอลืมตาตื่นขึ้นมาแล้วก็ยังมีตอยู่ ยังไม่สว่าง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร ทำให้เขาอยากกระดิกเท้า จึงลองกระดิกดูก็กระดิกได้ รู้สึกประหลาดใจมากสงสัยว่าตัวเองกระดิกเท้าได้แล้วจริง ๆ หรือว่าฝันไป จึงลองทำดูอีกตั้งหลายครั้ง ทั้งข้างซ้าย และข้างขวา เมื่อเป็นที่แน่ชัดแล้วว่ากระดิกเท้าได้แล้วจริง ๆ เขารู้สึกดีใจมาก และพยายามลองยกขาดูขณะที่ตัวเขานอนอยู่ ก็สามารถยกได้ตามใจอยากในวันต่อ ๆ มา พอถึงเดือนสิงหาคม ก็หัดยืนโดยอาศัยมือยึดเกาะเตียงนอนทำให้ลุกหลานดีใจมาก สภาพขาทั้ง ๒ ข้างดีขึ้นเป็นลำดับ และอีก ๒ เดือนถัดมา คือ เดือนกันยายน และเดือนตุลาคม ๒๕๓๔ เขาก็พยายามหัดเดิน โดยอาศัยรถเข็นแบบคนพิการเขาใช้ในการไปมาของคนขาดวัน ด้วยการใช้มือทั้งสองยึดจับด้านหลังรถไว้ไสรถให้ค่อย ๆ เลื่อนไปข้างหน้า ตัวเขาค่อย ๆ ก้าวเดินตามไปอย่างช้า ๆ ก่อน และสามารถเดินได้จริง ๆ โดยไม่ต้องจับไม้เท้าและยึดจับอะไรเลย ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๔

ข้าพเจ้าทั้งสองทราบข่าวนี้ก็ได้รับไปเยี่ยมเขา เขาได้กล่าวขอบคุณข้าพเจ้า และกล่าวกราบนมัสการขอพระคุณหลวงพ่ोज้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน ที่ช่วยให้พ้นจากความทุกข์ทรมาน เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ นางอ่อนจันทร์ พิสัยสวัสดิ์ ภรรยาของข้าพเจ้าได้มีจดหมายไปกราบนมัสการหลวงพ่อ เล่าเรื่องเกี่ยวกับนายพั๊ด แสงจันทร์นี้ให้หลวงพ่อฟัง ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักกับพระคุณท่านมาก่อน พระเดชพระคุณท่านหลวงพ่อก็ยังมีเมตตาส่งน้ำมันมนต์ พร้อมกับคำแนะนำการใช้ฝากไปให้เขาด้วย พร้อมกันนั้นท่านก็ได้เมตตาแนะนำยาสมุนไพรให้นายพั๊ด แสงจันทร์ ไปซื้อจากรายขายยาประเภท ค มาต้มดื่มต่างน้ำ ทำให้เขารู้สึกซาบซึ้งในเมตตาธรรมของท่านเจ้าคุณมากที่สุด คนทั้งหลายในละแวกใกล้เคียงทราบข่าว ต่างก็ไปถามเขาคนแล้วคนเล่าว่า เขาไปรักษาที่ไหน กินยาอะไรจึงสามารถเดินได้แบบนี้

หายอย่างนี้ ตัวเขาเองก็ตอบทุกคนไปว่า เขาหายจากโรคร้ายด้วยอาหิสงส์แห่งการเจริญ พระพุทธรูปตามแนวปฏิบัติของหลวงปู่เจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ไม่ได้กินยาอะไร และไม่ได้ไปรักษาที่ไหน ทำให้คนที่ได้เห็นได้ยินสนใจประหลาดอัศจรรย์ในเรื่องเหลือเชื่อนี้มาก มีญาติคนป่วยที่มีอาการคล้าย ๆ กับเขามาถามแนวทางปฏิบัติจากเขา ๆ ก็ได้แนะนำไปด้วยความเต็มใจ โดยไม่ปิดบังและย่ำเตือนว่า จะทำได้หรือกลัวว่าจะทำได้ไม่ดีเหมือนที่เขาปฏิบัติมา เมื่อไม่หายแล้ว จะกล่าวปราชญ์ท่านหลวงปู่เป็นบาปเป็นกรรมแก่ผู้นั้นเปล่า ๆ และย่ำเตือนว่า **“ให้ปฏิบัติด้วยศรัทธา”**

ปัจจุบันนี้ นายพัค แสงจันทร์ เดินไปไหนมาไหนได้อย่างคนปกติทั่ว ๆ ไปแล้ว แต่นั่งคุกเข่าได้ไม่นาน ยังมีอาการขัดเคืองอยู่บ้าง นั่งคุกเข่าไปได้สักประเดี๋ยวก็ต้องนั่งพับเพียบ เพราะตัวเขาก็อายุปูนี่แล้ว จะแข็งแรงอย่างกับคนหนุ่ม ๆ ก็คงไม่ได้ เรื่องนี้เขาเองก็ยอมรับว่า **“มันเป็นเรื่องของวัยชรา”** เขาสามารถขับขีรถจักรยานได้เหมือนก่อนเก่าที่ยังไม่ได้ป่วยเป็นอัมพาต เมื่อเดือนมีนาคมศกนี้เอง (๒๕๓๕) และเขาได้นำรถเข็นไปมอบให้เป็นสมบัติของสถานีสธารณสุขตำบลคอกช้าง อำเภอเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๕ และด้วยแรงศรัทธาที่เขามีต่อพระบรมพุทธรูปอย่างแรงกล้า เขาจึงได้กราบลาญาติพี่น้องเพื่อเข้าสู่ร่มผ้ากาสาวพัสตร์ ณ อุโบสถวัดนิเวศน์คชสาร บ้านคอกช้าง ตำบลคอกช้าง อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ในวันที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยมีพระอาจารย์มหาพร้อม เรวโต ปธ.๙ รองเจ้าคณะจังหวัดหนองคายรูปที่ ๒ วัดศรีชมชื่น อำเภอเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย เป็นพระอุปัชฌาย์ พระมหาอภิศักดิ์ ปิยธมฺโม เป็นพระกรรมวาจาจารย์ และพระมหาคำผัน ปญญาทีโป เป็นพระอนุสาวนาจารย์ เขาเคยปรารภเรื่องการอุปสมบทเพื่อปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตามแนวทางหลวงปู่เจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ ที่ท่านเขียนไว้ในหนังสือ **“กฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ”** ที่ผู้เขียนได้นำไปให้เขาอ่าน ผู้เขียนและภรรยาก็ได้กล่าวอนุโมทนาในกุศลเจตนาของเขา และเขาก็ได้ปฏิบัติตามที่ได้ปรารภไว้ทุกประการ **นับว่าท่านหลวงปู่ได้ช่วยให้เพื่อนมนุษย์ได้เข้าถึงอริยทรัพย์** ซึ่งเป็นทรัพย์อันอุดมที่สุดของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกผู้หนึ่ง ผู้เขียนจึงขอกราบอนุโมทนาในบุญบารมีของหลวงปู่เจ้าคุณพระอาจารย์มา ณ โอกาสนี้ด้วย